

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně Olgy Stránské a soudců JUDr. Milana Podhrázkého, Ph.D., a Mgr. Ing. Petra Šuránka ve věci **žalobkyně V., S. S. spol. s r.o.**, se sídlem x, proti **žalovanému Krajskému úřadu Středočeského kraje**, se sídlem Zborovská 81/11, 150 21 Praha 5, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 9.2.2015, sp. zn. SZ 167719/2014/KUSK REG/Ha, č.j.: 013060/2015/KUSK,

t a k t o :

- I. Žaloba s e z a m í t á.**
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í :

Žalobou podle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) odeslanou dne 26. 2. 2015 se žalobkyně domáhá zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 9. 2. 2015, sp. zn. SZ 167719/2014/KUSK REG/Ha, č. j. 013060/2015/KUSK. Napadeným rozhodnutím bylo zamítnuto odvolání žalobkyně a potvrzeno rozhodnutí Městského úřadu Beroun, odboru výstavby, (dále jen „stavební úřad“) ze dne 20. 11. 2014, sp. zn. 12621/2014/VÝST, č. j. MBE/73139/2014/VÝST-SaL, kterým byla zakázána změna užívání stavby „prodejní hala pro malou a středně velkou stavební mechanizaci vč. zpevněné plochy pro vozidla,

ozelenění a přípojky NN, vody a kanalizace“ (dále jen „předmětná stavba“) na pozemcích p. č. x a st. x, vše v k. ú. a obci Beroun (dále jen „dotčené pozemky“). V rámci navrhované změny žádala žalobkyně prodloužení doby trvání předmětné stavby z konce roku 2013 do konce roku 2100.

Žalobkyně v žalobě namítá, že se žalovaný (resp. stavební úřad) dopustil mnoha pochybení, a domáhá se proto zrušení napadeného rozhodnutí. Nejprve napadá odůvodnění napadeného rozhodnutí a ohrazuje se proti slovu „obstrukční“, kterým žalovaný v napadeném rozhodnutí označil její, v pořadí třetí žádost o prodloužení doby, po kterou je předmětná stavba povolena. Žalovaný tím dle žalobkyně odvádí pozornost od merita věci. To, že žalobkyně byla nucena podat žádost třikrát, není její chybou, postupovala podle pokynů starosty města Beroun v dopise ze dne 3. 7. 2006. Dále se ohrazuje proti hodnocení žalovaného, že prodloužení trvání stavby do roku 2100 se fakticky rovná změně na stavbu trvalou. Argumentuje, že: *„Konečně celá věc není o životnosti stavby (haly), nebo o tom, že „by v současné době neměla reálně existovat“, ale o tom, aby v době stavby nové komunikace [žalobkyně] na svoje náklady musela halu odstranit a to bez dalších nároků vůči městu Beroun. Z toho musí vyplývat (dle soudu žalobce), nedojde-li nakonec ke stavbě komunikace, není důvod k tomu, aby stavba byla odstraněna.“*

Žalobkyně dále napadá argument žalovaného, že nelze předmětnou změnu trvání stavby povolit, neboť to nedovoluje územní plán obce. Žalobkyně je přesvědčena, že *„oznámená změna je pouze věc času, a že žádné prodloužení doby nemůže být v rozporu s [územním plánem], neboť nestanovuje žádné časové termíny.“* Ani z vyjádření Městského úřadu Beroun, odboru územního plánování a regionálního rozvoje, (dále jen „odbor územního plánování“) ze dne 13. 10. 2014 podle ní nevyplývá, že zamýšlená stavba budoucí komunikace bude realizována před rokem 2100. Žalobkyně se domnívá, že má-li být prokázáno, že doba trvání předmětné stavby odporuje územnímu plánu, musí být územní plán nejdříve v tomto smyslu upřesněn. K územnímu plánu města Beroun pak žalobkyně dodává, že má docházet k jeho aktualizaci každé 4 roky, což se však neděje. Město Beroun nemá v úmyslu územní plán dodržet, což lze doložit dopisem ze dne 18. 4. 2013 zaslaným žalobkyni odborem územního plánování. Zároveň z konceptu nového územního plánu vyplývá, že budoucí komunikace nemá být vedena prostřednictvím výhledových os, kvůli kterým nebylo prodlouženo trvání předmětné stavby, ale formou okružní křižovatky.

Žalovaný se k žalobě vyjádřil v tom smyslu, že předmětná stavba byla povolena a kolaudována s dobou trvání do roku 2013. O tomto není sporu. K dopisu starosty města Beroun ze dne 3. 7. 2006 se nemůže vyjádřit, neboť nikdy nebyl obsahem správního spisu.

V otázce užití slova obstrukční ve větě *„Stavební úřad se i s tímto obstrukčním podáním řádně vypořádal“*, žalovaný setrvává na názoru, že bylo toto označení užito odůvodněně, neboť je zřejmé, že žalobkyně věděla o tom, že užívání stavby nelze prodloužit dle jejího návrhu. Zároveň se žalovaný domnívá, že bylo na místě, uvést v odůvodnění napadeného rozhodnutí, že předmětná stavba již neměla k datu podání projednávaného návrhu reálně existovat, neboť její životnost byla stanovena do roku 2013. Žalovaný v tomto případě postupoval v souladu s § 68 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), který ukládá správnímu orgánu uvést důvody výroku nebo výroků rozhodnutí, podklady pro jeho vydání, úvahy, kterými se správní orgán řídil při jejich

hodnocení a při výkladu právních předpisů, a informace o tom, jak se správní orgán vypořádal s návrhy a námitkami účastníků a s jejich vyjádřením k podkladům rozhodnutí.

Žalovaný dále odmítá dle něj tendenční argumentaci, že celá věc není o životnosti předmětné stavby, ale o tom, aby v době stavby nové komunikace musela žalobkyně předmětnou stavbu prodejní haly na svoje náklady odstranit, a to bez dalších nároků vůči městu Beroun. Dočasnost stavby byla totiž řádně projednána ve stavebním řízení, žalobkyně s ní souhlasila již v době povolení stavby a s tím i přijala budoucí povinnost stavbu odstranit na své náklady. Žalovaná věděla o skutečnosti, která brání prodloužení dočasnosti stavby, protože z vyjádření odboru územního plánování ze dne 13. 10. 2014 jasně vyplynulo, že na základě schváleného územního plánu nelze předmětnou změnu užívání stavby povolit.

Podle platného územního plánu obce je v místě předmětné stavby vymezen prostor pro výhledovou komunikaci, což odpovídá pojmu „územní rezerva pro komunikaci“. Tento prostor je ve formě koridoru. Koridor pro budoucí komunikaci, pokud pro ni není dosud zpracovaná podrobnější projektová dokumentace, musí být v územním plánu vymezen s takovou rezervou, aby byl pro realizaci stavby dostatek místa, i když může konečná podoba komunikace mít menší šířku. Žalovaný dále uvádí: *„V současné chvíli lze konstatovat, že stávající dočasná stavba na pozemku parcelní číslo st. x v katastrální území Beroun, je koridorem pro tzv. jižní obchvat a jeho křižovatku se silnicí II/116 přímo dotčena a nelze ji proto překvalifikovat na stavbu trvalou, a to po celou dobu platnosti územního plánu nebo do doby realizace plánované stavby.“*

Požadavek žalobkyně, aby byl územní plán upřesněn, není založen na žádném zákonném podkladu. Žalobkyně se mohla účastnit procesu projednávání předmětného územního plánu a zde mohla dle § 22 zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon), ve znění zákona č. 257/2013 Sb. (dále jen „stavební zákon“) vznést své námitky a připomínky, které by mohly vést k tomu, že by předmětnou stavbu bylo možno povolit jako stavbu trvalou. Proto žalovaný nepovažuje žalobu za důvodnou a navrhuje, aby ji soud zamítl.

Žalobkyně v replice uvedla, že dle jejího názoru nemá na platnost vyjádření starosty města Benešov v dopise ze dne 3. 7. 2006 vliv to, jestli byl nebo nebyl součástí spisu. Dále žalobkyně odmítá, že by věděla, že užívání či dočasnost stavby nelze prodloužit do roku 2100. Naopak se domnívá, že na základě územního plánu nelze stavbu v čase vůbec omezit. Pro přesnost pak dodává, že platnost předchozího územního plánu byla omezena na 10 let. K ostatním bodům vyjádření žalovaného konstatuje, že je považuje za *„vesměs nepravdivé, nebo nepatřičné“*. Ke své replice žalobkyně zároveň doložila dopis ze dne 22. 6. 2015, kterým tajemník Městského úřadu Beroun jednateli žalobkyně mj. sdělil, že konečné rozhodnutí o podobě plánované komunikace bude známo až po schválení nového územního plánu zastupitelstvem města. Žalobkyně k tomu dodává, že město Beroun tak nemá zjevně pro dané místo územní plán, který by uváděl, co se má stavět a kdy k tomu má dojít. Zároveň je zřejmé, že stávající územní plán nepovažuje město Beroun pro sebe za závazný.

V průběhu jednání žalobkyně zdůraznila, že stávající územní plán města Beroun zachycuje pouze dvě variantní osy výhledových komunikací, aniž by stanovil, kdy a co se má

stavět, a tento stav trvá již 14 let bez jakékoliv změny. Za těchto okolností podle ní nemůže být územní plán překážkou prodloužení doby dočasnosti stavby, ostatně žalovaný sám uvedl, že jeho stavba může být za určitých podmínek stavbou trvalou. Žalobkyně také namítala, že ve stávajícím územním plánu žádný koridor pro komunikace neexistuje a že je uveden až v návrhu nového územního plánu a vede mimo stavbu haly. Již v době povolování stavby se její jednatel dotazoval na možnou šíři komunikace, avšak bylo mu sděleno, že její šíři může určit pouze stavební projekt a že v územním plánu je zanesena pouze osa případné budoucí komunikace. Žalovaný naopak argumentoval tím, že územní plán města Beroun platí již od roku 2001 a podle tohoto územního plánu jsou plánovanou komunikací dotčeny pozemky, na kterých stojí hala žalobkyně a související sítě, což byl důvod povolení stavby jen jako dočasné. Žalovaný také nad rámec věci poukázal na aktuálně projednávaný návrh nového územního plánu s tím, že i v něm je v blízkosti předmětné stavby navrhován koridor nové komunikace. Konečně k dotazu soudu, z jakého důvodu v předchozím řízení stavební úřad postupoval podle § 127 stavebního zákona, ve znění účinném do 31. 12. 2012, žalovaný uvedl, že stavební úřad patrně vycházel z toho, že nebyly splněny podmínky § 126 odst. 3 stavebního zákona, proto nebylo možné žádosti vyhovět, a tudíž změnu užívání stavby zakázal. Způsob rozhodnutí stavebního úřadu byl podle žalovaného správný, protože žádosti v důsledku jejího rozporu s územním plánem města nebylo možné vyhovět.

Krajský soud v Praze, poté co ověřil včasnost žaloby a splnění dalších procesních podmínek, přezkoumal napadené rozhodnutí v rozsahu uplatněných žalobních bodů, jimiž je vázán (§ 75 odst. 2 věta první s. ř. s.). Vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.), a dospěl přitom k závěru, že žaloba není důvodná.

Ze správního spisu soud zjistil, že podáním doručeným dne 24. 9. 2014 oznámila žalobkyně stavebnímu úřadu změnu užívání předmětné stavby v tom smyslu, že se prodlužuje doba, po kterou byla stavba omezena jako dočasná, z konce roku 2013 až do konce roku 2100. Usnesením ze dne 29. 9. 2014 stavební úřad řízení o předmětném oznámení přerušil a vyzval žalobkyni, aby k oznámení doložila souhlas odboru územního plánování. Podáním doručeným dne 29. 10. 2014 žalobkyně doplnila vyjádření odboru územního plánování ze dne 13. 10. 2014, ve kterém tento odbor nesouhlasí s prodloužením trvání předmětné stavby, neboť přes pozemky p. č. x a x jsou územním plánem navrženy výhledové osy komunikací ve variantách. Jedná se o nové odbočení ze silnice II/116 na budoucím přemostění řeky Berounky. Při stavbě komunikací zároveň nelze vyloučit zásah do pozemku st. x. Přemostění je součástí obchvatové trasy města navržené v projednávaném novém územním plánu města Beroun. Dále žalobkyně předložila doplňující vyjádření odboru územního plánování ze dne 23. 10. 2014, podle kterého se odbor ke stavbám a jejich záměrům vyjadřuje na základě platné územně plánovací dokumentace a podle něž územní plán stanovuje (mimo jiné) podle § 43 odst. 1 stavebního zákona základní koncepci veřejné infrastruktury, nestanovuje však časové termíny výstavby a ani nesmí podle § 43 odst. 3 stavebního zákona obsahovat podrobnosti náležící svým obsahem regulačnímu plánu nebo územním rozhodnutím. Při předložení listin žalobkyně současně namítla, že z vyjádření odboru územního plánování není patrné, co a kdy má být na základě platné územně plánovací dokumentace uskutečněno. Podle vyjádření odboru dopravy a správních agend města Beroun se přitom bude při stavbě dané komunikace postupovat dle konceptu nového územního plánu, a to formou okružní křižovatky. Zároveň k tomuto vyjádření žalobkyně dokládala nákres situace napojení na okružní křižovatku dle

konceptu územního plánu s tím, že nová komunikace by s pozemkem st. x nemohla mít nic společného.

Na základě uvedených podkladů vydal dne 20. 11. 2014 stavební úřad rozhodnutí sp. zn. 12621/2014/VÝST, č. j. MBE/73139/2014/VÝST-SaL, kterým podle § 127 odst. 2 stavebního zákona, ve znění účinném do 31. 12. 2012, zakázal změnu užívání předmětné stavby oznámenou žalobcem dne 24. 9. 2014, tj. prodloužení jejího trvání do roku 2100. V odůvodnění stavební úřad uvedl, že předmětnou stavbu nelze posuzovat jako samostatnou stavbu haly na pozemku st. x, jelikož stavba je napojena na přípojky inženýrských sítí a zpevněné plochy, které jsou taktéž povoleny jako dočasné stavby na pozemcích p. č. x, x a x. Dále stavební úřad konstatoval, že prodloužení trvání předmětné stavby či její změnu na stavbu trvalou již posuzoval v předchozích řízeních, ve kterých vždy shodně odbor územního plánování povolil prodloužení jejího trvání do roku 2020. Ohledně připojení stávající komunikace bylo v říjnu 2014 podepsáno mezi hejtmanem Středočeského kraje, starostkou Berouna a starostou města Králův Dvůr memorandum o spolupráci při přípravě „jižního obchvatu města Beroun a Králův Dvůr“. Na základě uvedeného tak nebylo možné povolit prodloužení užívání stavby do roku 2100, a stavební úřad proto předmětnou změnu užívání zakázal.

Proti tomuto rozhodnutí podala dne 3. 12. 2014 žalobkyně odvolání, ve kterém uvedla, že se odbor územního plánování vyjadřuje v rozporu s územním plánem, z něž tyto konkrétnosti neplynou, jak k fyzickým rozměrům, tak k časovým výhledům plánovaného napojení komunikací. Žalobkyně se však domnívá, že odbor územního plánování není tím, kdo povoluje podobné změny, ale že veškeré změny musí vyplývat právě z územního plánu. Z pohledu žalobkyně neexistuje jediný důvod, proč by nemohlo být prodlouženo trvání stavby do roku 2100, vyjádření odboru územního plánu považuje za nepodložené. Žalobkyni je též známo, že napojení, které obsahuje platný územní plán města Beroun, je zcela neproveditelné, a proto je v novém územním plánu navrženo napojení v jiné podobě. Proto žalobkyně požadovala, aby bylo její oznámení posuzováno podle konceptu nového územního plánu.

Toto odvolání následně žalovaný napadeným rozhodnutím ze dne 9. 2. 2015 zamítl a potvrdil rozhodnutí stavebního úřadu. V odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaný uvedl, že podle platného územního plánu města Beroun je v místě dočasně povolené stavby žalobkyně vymezen prostor pro výhledovou komunikaci, což odpovídá pojmu „územní rezerva pro komunikaci“. Tento prostor je vymezen ve formě koridoru. Pokud pro plánovanou komunikaci není dosud zpracovaná podrobnější projektová dokumentace, musí být v územním plánu vymezen její koridor s takovou územní rezervou, aby byl pro realizaci stavby dostatek místa, i když může konečná podoba komunikace mít menší šířku. K okamžiku rozhodnutí lze konstatovat, že stávající dočasná stavba je přímo dotčena koridorem pro tzv. jižní obchvat a jeho křižovatku se silnicí 116/II, a nelze ji proto „překvalifikovat“ na stavbu trvalou, a to po celou dobu platnosti územního plánu nebo do doby realizace plánované stavby. Pokud bude v budoucnosti schválen nový územní plán, bude věc posuzována podle něj. Celá problematika již byla opakovaně rozhodována, přesto se stavební úřad řádně vypořádal „i s tímto obstrukčním podáním“. Žalovaný dále uvedl: „Prodloužení existence stavby (jejíž životnost byla stanovena do konce roku 2013 a tudíž by v současné době již neměla reálně existovat!) do konce roku 2100 se v podstatě rovná

životnosti této stavby – jedná se tedy ve skutečnosti o změnu v užívání stavby ze stavby dočasné na stavbu trvalou.“ Napadené rozhodnutí žalobkyně obdržela dne 23. 2. 2015.

Nad rámec obsahu správního spisu soud provedl dokazování listinami, jež si vyžádal od žalovaného. Z rozhodnutí o umístění dočasné stavby vydaného stavebním úřadem dne 18. 9. 2002 pod č. j. 2299/2002-So soud zjistil, že předmětná stavba byla umístěna na dobu 10 let od právní moci rozhodnutí s tím, že po uplynutí této doby bude stavba odstraněna bez nároku na náhradu. Taktéž stavebním povolením ze dne 2. 2. 2004 vydaným stavebním úřadem pod č. j. Výst.: 54/2004-So byla předmětná stavba povolena jako dočasná, a to do 30. 12. 2013 s tím, že k tomuto datu bude stavba odstraněna bez nároku na náhradu a pozemek bude uveden do původního stavu. Obdobná podmínka je také obsažena v kolaudačních rozhodnutích vydaných stavebním úřadem dne 12. 12. 2006 pod č. j. 9199/2006/VÝST-So (I. etapa zahrnující přípojku elektrického vedení nízkého napětí, vody a kanalizace) a ze dne 30. 1. 2007 pod č. j. 10217/2006/VÝST-So (II. etapa zahrnující vlastní stavbu prodejní haly pro malou a středně velkou stavební mechanizaci). Zmiňovaná rozhodnutí byla vydána na žádost jednatele žalobkyně jako vlastníka dotčených pozemků.

S tím souvisí i listina předložená žalobkyní, v níž jejímu jednateři odbor územního plánování dne 7. 5. 2002 sděloval, že jeho pozemky u dálnice jsou dotčeny trasou výhledové komunikace, a proto případné stavby na nich mohou být povoleny pouze jako stavby dočasné.

Z územního plánu města Beroun vydaného obecně závaznou vyhláškou města Beroun č. 2/2001 soud dále zjistil, že se v návrhovém období počítá v případě silnice III/11533 s jejím prodloužením z přednádražního prostoru v trase stávající obslužné komunikace k nově navrhovanému mostu přes Berouнку, které bude zaústěno na průjezdní úsek silnice II/116 v ulici x (viz odůvodnění, str. 76 pátý odstavec a str. 77 poslední odrážka). Z mapových příloh (hlavní výkres, ale i výkres dopravy) pak soud zjistil, že zaústění do ulice x je navrženo jako tzv. výhled (na rozdíl od stavu stávajícího a stavu návrhového) ve dvou variantách, z čehož jedna varianta počítá s nájezdem na most ve tvaru oblouku, který je jedním ze svých ramen napojen na ulici x v bezprostřední blízkosti překrytí této ulice viaduktem dálnice D5, tj. v místech, kde se nachází i předmětná stavba žalobkyně. V měřítku územního plánu (1:5 000) nelze s potřebnou přesností dostatečně stanovit, zda by výhledová trasa předmětnou stavbu těsně míjela, nebo zda by došlo k přímému překryvu.

Žalobkyně dále k důkazu předložila vyjádření odboru územního plánování ze dne 18. 4. 2013, jímž jí bylo sděleno, že město Beroun souhlasí s prodloužením dočasnosti předmětné stavby do konce roku 2020, a to proto, že byt' jsou dotčené pozemky zasaženy veřejně prospěšnou stavbou, v současné době není znám termín její realizace. Další listinou ze dne 3. 7. 2006 starosta města Beroun žalobkyni sděloval, že prodloužení doby platnosti dočasné stavby bude možné, pokud nebude v rozporu s územně rozvojovými záměry města, přičemž zda to bude o 5, 10 nebo 15 let přísluší rozhodnout stavebnímu úřadu.

Další listinou je stanovisko silničního správního úřadu ze dne 26. 3. 2013, v němž bylo žalobkyni sděleno, že nelze souhlasit s požadovanou změnou dočasné stavby na stavbu trvalou, protože v daném místě má být dle platného územního plánu vybudováno napojení z okružní křižovatky nové budoucí komunikace II. třídy, která bude součástí jižního obchvatu města Beroun, na stávající komunikaci II/116.

Posledním dokumentem předkládaným žalobkyní je pak odpověď tajemníka Městského úřadu Beroun ze dne 22. 6. 2015 na stížnost žalobkyně na úřednice odboru územního plánování, v níž tajemník uvedl, že pokud jde o plánovanou komunikaci na pozemcích žalobkyně, konečné rozhodnutí o ní bude známé až po schválení nového územního plánu zastupitelstvem města.

Podle § 139b odst. 1 písm. b) zákona č. 50/1976 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon), ve znění účinném do 31. 12. 2006 (dále jen „stavební zákon z roku 1976“) stavby mohou být dočasné, u nichž se předem omezí doba jejich trvání.

Podle § 37 odst. 1 věty první stavebního zákona z roku 1976 v územním rozhodnutí vymezí stavební úřad území pro navrhovaný účel a stanoví podmínky k ochraně veřejných zájmů v území; jimi zabezpečí zejména soulad s cíli a záměry územního plánování, včetně architektonických a urbanistických hodnot v území, věcnou a časovou koordinaci jednotlivých staveb a jiných opatření v území, požadavky k ochraně zdraví a životního prostředí a rozhodne o námitkách účastníků řízení.

Podle § 92 odst. 1 stavebního zákona (z roku 2006) územním rozhodnutím stavební úřad schvaluje navržený záměr a stanoví podmínky pro využití a ochranu území, podmínky pro další přípravu a realizaci záměru, zejména pro projektovou přípravu stavby; vyžaduje-li to posouzení veřejných zájmů při provádění stavby, při kontrolních prohlídkách stavby nebo při vydávání kolaudačního souhlasu, může uložit zpracování prováděcí dokumentace stavby. V rozhodnutí stavební úřad stanoví dobu platnosti rozhodnutí, má-li být delší, než stanoví tento zákon, a v odůvodnění vždy vyhodnotí připomínky veřejnosti. U staveb dočasných nebo v rozhodnutí o změně využití území pro dočasné činnosti stanoví lhůtu pro odstranění stavby nebo ukončení činnosti a následný způsob úpravy území.

Podle § 73 odst. 2 věty poslední správního řádu, jestliže je pro práva a povinnosti účastníků určující právo k movité nebo nemovité věci, je pravomocné rozhodnutí závazné i pro právní nástupce účastníků.

Ustanovení § 126 stavebního zákona dále stanoví, že stavbu lze užívat jen k účelu vymezenému zejména v kolaudačním rozhodnutí, v oznámení o užívání stavby nebo v kolaudačním souhlasu. Nevyžaduje-li stavba kolaudaci podle § 119 odst. 1, lze ji užívat jen k účelu vymezenému v povolení stavby. (odst. 1). Změna (mj.) doby trvání dočasné stavby, je přípustná jen na základě souhlasu nebo povolení stavebního úřadu. Ustanovení § 81 není dotčeno (odst. 2). Změna v užívání stavby musí být v souladu s územně plánovací dokumentací, s cíli a úkoly územního plánování, s obecnými požadavky na výstavbu, s veřejnými zájmy chráněnými tímto zákonem a se zvláštními právními předpisy (odst. 3).

Podle § 127 odst. 1 stavebního zákona změnu v užívání stavby, která není podmíněna změnou dokončené stavby, oznamuje stavebnímu úřadu osoba, která má ke stavbě vlastnické právo nebo prokáže právo změnit užívání stavby. Oznámení obsahuje popis a odůvodnění zamýšlené změny, její rozsah a důsledky. K oznámení se připojí doklad o vlastnickém právu ke stavbě, nelze-li vlastnické právo ověřit v katastru nemovitostí dálkovým přístupem, popřípadě souhlas vlastníka stavby se změnou v užívání, dokumentace s vyznačením stávajícího a nového způsobu užívání jednotlivých místností a prostorů, stanoviska vlastníků veřejné dopravní a technické infrastruktury, na kterou je stavba napojena, pokud to změna

v užívání stavby vyžaduje, a závazná stanoviska, popřípadě rozhodnutí dotčených orgánů vyžadovaná zvláštními právními předpisy.

Podle § 127 odst. 2 stavebního zákona, je-li oznámení úplné a oznámená změna v účelu užívání splňuje podmínky podle § 126 odst. 3, nedotýká se práv třetích osob, nevyžaduje podrobnější posouzení účinků na okolí, nevyžaduje zkušební provoz nebo není třeba stanovit podmínky pro užívání nebo podmínky k zajištění ochrany veřejných zájmů, stavební úřad vydá souhlas se změnou v užívání stavby do 30 dnů ode dne podání oznámení.

Podle § 127 odst. 4 stavebního zákona, dojde-li stavební úřad k závěru, že oznámení není úplné nebo změna v užívání stavby nesplňuje podmínky pro vydání souhlasu se změnou v užívání stavby, rozhodne usnesením, že oznámenou změnu v užívání projedná v řízení; toto usnesení se oznamuje pouze oznamovateli a nelze se proti němu odvolat. Podané oznámení se považuje za žádost o povolení změny v užívání stavby; řízení je zahájeno dnem podání oznámení. Lhůta pro vydání rozhodnutí začíná běžet od právní moci usnesení. Pokud je to pro posouzení změny v užívání stavby nezbytné, vyzve stavební úřad oznamovatele k doplnění dalších podkladů. Bude-li oprávněnou osobou podána žádost o povolení, je zahájeno řízení a usnesení se nevydává. Povolení ke změně v užívání stavby obsahuje kromě náležitostí souhlasu podmínky pro nový účel užívání stavby, kterými se zajistí ochrana veřejných zájmů nebo práv účastníků řízení.

Oproti tomu podle § 127 odst. 2 stavebního zákona, ve znění účinném do 31. 12. 2013, tj. ve znění zákona č. 167/2012 Sb., jestliže stavební úřad se změnou v užívání stavby souhlasí, zašle do 30 dnů ode dne jejího oznámení souhlas tomu, kdo změnu oznámil. V opačném případě rozhodnutím, které je prvním úkonem v řízení, ve stejné lhůtě změnu v užívání stavby zakáže. Pokud stavební úřad ve lhůtě 30 dnů ode dne oznámení nevyjádří se změnou v užívání stavby souhlas ani ji nezakáže, má se za to, že se změnou v užívání stavby souhlasí.

Z provedeného dokazování rozhodnutími z let 2002, 2004 a 2006 bylo jednoznačně prokázáno, že předmětná stavba byla umístěna, povolena i zkolaudována podle § 37 a § 139b odst. 1 písm. b) stavebního zákona z roku 1976 za podmínky dočasnosti stavby do 30. 12. 2013 s tím, že vlastník je povinen do tohoto data na své náklady zabezpečit její odstranění a uvedení pozemku do původního stavu. Řízení, která tomuto předcházela, byla vedena na základě žádosti předchozího vlastníka stavby (jednatele žalobkyně), který tak musel být srozuměn s dočasností stavby a s důvody této dočasnosti, a žalobkyně jako jeho právní nástupce je ve smyslu § 73 odst. 2 věty poslední správního řádu lhůtou pro odstranění stavby stanovenou územním rozhodnutím taktéž vázána. Správnost a zákonnost těchto rozhodnutí přitom není možné v nynějším řízení jakkoliv přezkoumávat, neboť doba pro podání žaloby proti uvedeným rozhodnutím již dávno minula. Za těchto okolností k prodloužení trvání stavby mohlo dojít pouze na základě souhlasu nebo povolení stavebního úřadu vydaných podle § 127 odst. 2 nebo 4 stavebního zákona.

Vzhledem k datu podání oznámení žalobkyně (24. 9. 2014) bylo vyloučeno, aby toto oznámení stavební úřad posuzoval na základě v té době již neúčinné právní úpravy obsažené v § 127 stavebního zákona, ve znění účinném do 31. 12. 2012. V § 127 odst. 2 byla původně vytvořena konstrukce fiktivního souhlasu stavebního úřadu se změnou v užívání stavby, pokud stavební úřad ve lhůtě 30 dnů nedeslal žadateli písemný souhlas nebo nevydal

rozhodnutí o zákazu změny v užívání stavby, případně pokud v této lhůtě žadateli nesdělil, že změna v užívání stavby podléhá rozhodnutí stavebního úřadu. Novelou provedenou zákonem č. 350/2012 Sb. byl fiktivní souhlas odstraněn.

Správně měl stavební úřad postupovat podle stavebního zákona, ve znění novely provedené zákonem č. 257/2013 Sb., tj. podle § 127 odst. 4 usnesením rozhodnout, že o oznámení bude rozhodnuto ve správním řízení, a v tomto řízení žádost žalobkyně z uváděných důvodů posléze zamítnout.

Na druhou stranu soud uvážil, že žalobkyně nezpochybňuje samotnou správnost formulace výroku rozhodnutí stavebního úřadu, resp. nesprávnost časového znění aplikované právní úpravy. Žalobkyně brojí (vedle námitek dotýkajících se spíše formulace dílčích pasáží odůvodnění) především do podstaty věci, tj. má za to, že její žádosti mělo být vyhověno. V tomto ohledu je pak třeba říci, že ačkoliv formulace výroku stavebního úřadu by na základě správně aplikovatelné právní normy byla jiná (návrh by byl zamítán, na místo vyslovení zákazu oznámené změny v užívání stavby), účinky obou variant výroku jsou ve skutečnosti shodné, neboť pouze potvrzují, že žalobkyni není z hlediska veřejného práva oprávněna užívat předmětnou stavbu po 30. 12. 2013, tedy stav, který zde uplynutím času nastal již na základě dřívějších rozhodnutí stavebního úřadu let 2004, 2006 a 2007. Z obsahu správního spisu je přitom patrné, že ve věci bylo vedeno správní řízení a že řízení bylo zakončeno rozhodnutím ve smyslu § 67 správního řádu. Za daných okolností proto vada spočívající v aplikaci nesprávného časového znění právního předpisu nebránila přezkoumání napadeného rozhodnutí, neboť ve svém jádru by se jen v důsledku použití správné právní úpravy výsledek řízení nezměnil (viz usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 7. 2009, č. j. 8 Afs 51/2007-87, publikované pod č. 1926/2009 Sb. NSS). Proto soud žalobu projednal meritorně.

Z ustanovení § 126 odst. 2 a 3 stavebního zákona jednoznačně plyne, že pro možnost změny doby trvání dočasné stavby je určující obsah územně plánovací dokumentace (zpravidla územního plánu, nejde-li o případ, kdy je v důsledku rozporu s později vydanou vyšší územně plánovací dokumentací ve smyslu § 54 odst. 5 stavebního zákona neaplikovatelný) účinné v době rozhodování správního orgánu, jež je pro stavební úřad ze zákona při jeho rozhodování závazná.

Z územního plánu města Beroun platného v době vydání napadeného rozhodnutí pak jednoznačně vyplývá, že přes dotčené pozemky či v jejich bezprostřední blízkosti je plánováno ve variantách napojení „jižního obchvatu“ na silnici II/116. Vzhledem k tomu, že prodloužení doby dočasnosti se netýká jen samotné skladové haly, ale i na související infrastrukturu, která je k jejímu provozu nezbytná (vedení elektřiny, vody a plynu), není rozhodné jen to, že samotný pozemek st. x odpovídající vlastnímu půdorysu skladové haly patrně nebude plánovaným silničním tělesem překryt. Dostačující překážkou je i samotná kolize záměru s příslušenstvím stavby, popř. riziko, že s ohledem na možnou podobu záměru by byl např. znemožněn bezpečný příjezd k objektu žalobkyně.

Za takového stavu je pak zcela na místě nepovolovat na dotčených pozemcích stavbu trvalou či stavbu dočasnou s dobou trvání v řádech několika desítek let. Jak ovšem vyplynulo z dokazování, byla žalobkyni nabídnuta možnost prodloužit trvání její stavby do roku 2020. Takový kompromis je rozumný, respektuje totiž odhadovaný nejbližší možný časový horizont

plánované výstavby záměru stanoveného v územního plánu a současně s ohledem na princip proporcionality zohledňuje skutečnost, že do doby výběru konečného řešení plánované výstavby a její vlastní realizace by nebylo racionální blokovat využití dotčených pozemků nebránící (díky své dočasné povaze) realizaci rozvojového záměru města. Navíc pro případ výběru varianty či změny záměru v později přijatém územním plánu do podoby, která s předmětnou stavbou není v kolizi, není ani vyloučeno, že v budoucnu by bylo možné k opakované žádosti žalobkyně prodloužit dobu trvání stavby i do nyní požadovaného data či na dobu trvalou. Prodloužení trvání stavby do roku 2100 již v tomto okamžiku, kdy není ještě jisté, jaká trasa záměru obchvatu bude zanesena do budoucí územně plánovací dokumentace, by však svázalo ruce zastupitelstvu obce, které o výběru varianty v konečném výsledku rozhoduje, a bylo by v jednoznačném rozporu s územně plánovací dokumentací účinnou v době vydání napadeného rozhodnutí. Z tohoto pohledu žalovaný postupoval v souladu se zákonem, jestliže neakceptoval prodloužení trvání předmětné stavby navrhované žalobkyní.

S tím je ostatně plně v souladu i žalobcem předložený dopis ze dne 22. 6. 2015, kde tajemník města Beroun sděluje, že konečná podoba plánované komunikace bude známa až v okamžiku schválení nového územního plánu. Tento dopis nicméně nemohl mít jakýkoliv vliv na napadené rozhodnutí, neboť byl napsán až několik měsíců po jeho vydání. Nad to pro rozhodnutí o žádosti žalobkyně není rozhodná budoucí podoba územního plánu.

Pokud jde pak o dopis starosty města Beroun ze dne 3. 7. 2006, soud konstatuje, že starosta města není správním orgánem, který by mohl do podobných věcí jakkoliv zasahovat, a stavební zákon mu nepropůjčuje žádnou pravomoc ve věci rozhodovat. Proto i jakékoliv jeho vyjádření nemůže do budoucna stavební úřad zavazovat. Předmětným dopisem žalobkyně ve správním řízení neargumentovala, nebyl ani součástí správního spisu, a jako takový tak nemohl být zohledněn v odůvodnění napadeného rozhodnutí, neboť správní orgán může vycházet a vychází pouze z jemu známých skutečností, které jsou obsahem správního spisu. Soud nicméně musí poukázat na to, že starosta města v dopise nepřislíbil budoucí prodloužení doby trvání předmětné stavby, natož v rozsahu, o nějž žalobkyně usiluje, ale vyslovil pouze možnost jejího prodloužení, nebude-li ovšem v rozporu s územně plánovací dokumentací v té době platnou. Na základě uvedeného tak soud nepovažuje námitky žalobkyně týkající se předmětného dopisu za důvodné.

Pokud se tedy žalobkyně dovolává v současnosti projednávaného návrhu územního plánu, je třeba zopakovat, že návrh územního plánu je zcela nezávazný a jeho podoba se může v průběhu schvalování územního plánu i několikrát změnit. Dokud je v účinnosti územní plán v současné podobě, nelze očekávat, že by příslušné správní orgány vyhověly žádostem s takto maximalistickým požadavkem, jaký obsahovala žádost žalobkyně.

Žalobkyni lze dát sice za pravdu, že územní plán neobsahuje „časovou regulaci“ staveb, žalovaný však má pravdu v tom, že takovou časovou regulaci ani nemá obsahovat (může stanovit nanejvýše tzv. etapizaci výstavby, která však také nestanoví dobu, do níž musí být určitý záměr realizován, pouze pořadí realizace záměrů). Takovou časovou regulaci by bylo možné zakotvit jako podmínku teprve v územním rozhodnutí. Skutečnost, že takovou lhůtu územní plán neobsahuje, ovšem nijak neomezuje jeho platnost, účinnost a vynutitelnost.

Ani pokud je územní plán „neaktualizován“ po dobu několika let, nepozbývá tím účinnosti, ani s tímto faktem nespojuje zákon žádné další důsledky, jak snad naznačuje

žalobkyně, když upozorňuje, že dle jejího názoru má být územní plán aktualizován každé čtyři roky. V tomto časovém horizontu má být podle § 55 odst. 1 stavebního zákona pouze pořizována zpráva o uplatňování územního plánu, která eventuálně může na základě zjištěné potřeby jeho změny nahrazovat zadání (změny) územního plánu a vyvolat tak proces pořízení takové změny, nicméně nejedná se o pravidlo. Současný plán města Beroun, který byl schválen zastupitelstvem města Beroun dne 24. 9. 2001, je stále platný a účinný, jeho „stáří“ nemá na jeho platnost vliv a bude v účinnosti do doby, než ho nahradí územní plán nový, nebo do 31. 12. 2020, kdy by se prosadilo přechodné ustanovení § 188 odst. 1 stavebního zákona.

Žalobkyně i žalovaný se dále opakovaně vrací k užití slova „obstrukční“ v odůvodnění napadeného rozhodnutí. V této věci je třeba uvést, že zákon limituje počet podaných žádostí v téže věci jen ve výjimečných případech, přičemž na projednávanou věc se žádá taková zákonná výjimka nevztahuje. Jediným limitem je zde tedy zásada *ne bis in idem*, ne dvakrát o tomtéž, na jejímž základě by měl správní orgán zastavit řízení o žádosti, která je již před správním orgánem projednávána a dosud nebylo řízení o ní pravomocně skončeno, popř. v situaci, kdy předchozí žádosti o totéž bylo vyhověno a proto nelze podruhé totéž povolit. Není proto zcela přiléhavým označení opakovaného podání za obstrukční, obzvláště v situaci, kdy cíl žádosti byl ze strany žalobkyně opakovaně měněn, když nejprve žádala o změnu stavby na trvalou, posléze v další žádosti žádala o prodloužení doby trvání do konce roku 2123, a konečně v posuzované věci podal žádost o prodloužení doby trvání stavby do roku 2100. Obstrukčnost takového jednání pak nelze shledat ani z toho důvodu, že předmětným žádostem nepropůjčuje zákon žádné odkladné účinky apod., proto není zřejmé, co by vůbec mohlo takovou žádostí být obstruováno. Tato nevhodná formulace odůvodnění však rozhodně nemůže mít žádný vliv na zákonnost výroku napadeného rozhodnutí, a proto nemůže zakládat důvod pro jeho zrušení. Tento žalobní bod je nedůvodný.

Pokud jde naopak o větu z odůvodnění napadeného rozhodnutí, že předmětná stavba by k okamžiku rozhodování ve věci neměla vůbec existovat, zde soud dává žalovanému za pravdu. Žalobkyně věděla z původního územního rozhodnutí, že je povinna předmětnou stavbu odstranit nejpozději do 30. 12. 2013, uplynutím tohoto termínu se tedy jedná z hlediska stavebních předpisů o stavbu nelegální. Povinnost odstranit stavbu žádným způsobem nevyplyvá z napadeného rozhodnutí, tato povinnost je již od počátku dána územním rozhodnutím (ale i stavebním povolením a kolaudačními rozhodnutími), které existenci stavby připouští jen na dobu určitou. Navíc odbor územního plánování opakovaně uvedl, že je možné trvání stavby prodloužit do roku 2020. Pokud tedy žalobkyně chtěla prodloužit její existenci, měla tak učinit na základě žádosti podané s dostatečným předstihem, která by respektovala zákonné podmínky uvedené v § 126 odst. 3 stavebního zákona. Soud konstatuje, že se žalovaný a další správní orgány chovají korektně, v mezích zákona a v jejich jednání nelze spatřovat zlé úmysly, které naznačuje žalobkyně. Soud proto ani tyto námitky nepovažuje za důvodné.

S ohledem na nedůvodnost všech žalobních bodů soud žalobu zamítl podle § 78 odst. 7 s. ř. s.

O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobkyně nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť ve věci neměla úspěch. Úspěšnému žalovanému

žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly. Soud proto rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 20. září 2016

Olga Stránská, v. r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení:
Vlasáková